akademia bajki kaszubskiej

Czyta: **Eugeniusz Gołąbek**

Alojzy Nagel ***Chwaszcz i Ena***

Bëło to we westrzédnym wiekù. Tej we Gduńskù ù jednëch bògatëch lëdzy bëłë dwa służącé: Gdana i Ena. Gdana bëła zgniłô i nipòcô, Ena zôs bëła robòcô, snôżô i dobrégò serca.

Jednégò dnia zdżinął nym lëdzóm, gdze te dwa służącé bëłë, miészk ze złotã. Złoto to zemkła Gdana, a czej òna dosta wiédzą, że ny lëdze to złoto szukają, tej òna chùtuszkò nen miészôczk zataca tam, gdze haszka Ena. Czej ti lëdze złoto nalezlë w łóżkù Enë, tej òni kòzelë jã zamknąc do sôdzë. Za niedłudżi sztót òdbéł sã sąd, chtëren skôzôł Enã na smierc.

Czej dzéwczã czëło nen wërok, tej òno òmglało. Czej òna przëszła do se, tej jeden szewszczi czeladnik, chtëren béł ji mùlkã, jął prosëc sãdzów, żebë Enie darowelë żëcé i òbiécół, że sã z nią òżeni.

Bùrméster, sãdza i kat zrobilë malinką przerwã. Pò przerwie sąd òrzekł, że we Gduńskù je taczi stôri zwëk: „Żelë chto nieżeniali je skôzóny na smierc i sã naléze chtos, chto chce sã z tim òżenic, tej temù sã darëje żëcé".

Sąd darowôł Enie żëcé, ale jã i ji kawalera wënëkôł na wiedno ze Gduńska.

Chwaszcz i Ena wzãlë z dodomù swòje rzeczë i z tima tôklama szlë piechti tam, gdze jich òczë pòniosą. Òd Òlëwë szlë wiedno przez las. Szlë, szlë, jaż ze zmãczeniégò ùsnãlë na mechù.

Czej òni òdeckle, tej òni ùzdrzelë, że przed nima stoją dwa stolemë. Jeden béł baro wiôldżi i zwôł sã Wiôldżi Kack, drëdżi béł përznã miészi i zwôł sã Môli Kack. Òba stolemë jãlë dmùchac tak mòcno, że drzéwiãta sã przewrôcałë jak zdebła. Pózni stolemë zbùdowelë tu czilenôsce chëczi i nã wies przedelë klôsztorowi w Òlëwie. A że pierszi lëdze, chtërny tu mieszkelë, zwelë sã Chwaszcz i Ena, temù ta wies zwie sã Chwaszczëno.

Pózni dwa stolemë pòszlë w czerënkù Bôłtu i mieszkelë midzë wiôldżima dãbama jaż do smiercë. Nã wies, gdze mieszkôł wikszi stolem, lëdze nazwelë Wiôldżim Kackã, a gdze mieszkôł miészi – Môłim Kackã.